

Отъ петици църнѣ кървѣ потекуеть.
Си дойдо'а тѣ по Пирока,
Си фтаса'а подѣ бѣла Плетвара. *)
Тога опетѣ страшенѣ делибаша,
Опетѣ фати Марка да прашуеть:
„Дейди Марко, Марко Кралевике!
Да ѣ видишѣ млада Марко'ица
Дали можишѣ неа да позна'ишѣ?“
Изговори Марко Кралевике:
„Даль ме чуешѣ страшенѣ делибаша,
Немой хатарѣ тебѣ да останитѣ!
Кога гледашѣ во сурова земя,
Ти прилегашѣ млада Марко'ица;
Кога гледашѣ она ведро небо,
Нигде немаѣ пострашенѣ отѣ тебе.“
И дойдо'а во бѣла Плетвара.
Рипна отѣ коня млада Марко'ица,
Качи Марка свои стопанина:
„Явѣ сумѣ твоя млада Марко'ица.“ —
„Простумѣ тебѣ мой-те църни кърви,
И прощамѣ ти три струка камджика,
Що бѣеше по глава, по чело.“
Си ойдо'а више на дивани,
Расто'арѣ дванаесетѣ т'вара благо.

102.

Марко и Гино Арнауце.

Постилѣ Марко пости велигденски,
Седумѣ недели, седумѣ пѣти ялѣ,
Безѣ вино, безѣ люта ракіа.
И ми дойде дена Великдена,
Станалѣ Марко на веля сѣбота,
Сѣ променвитѣ лепо сѣ наружвитѣ.
Марко'ица коня му променвитѣ;
И му велитѣ млада Марко'ица:
„Айти Марко, мои господине!
Алѣ да кла'амѣ твоя остра сабя,

*) Село до Прилепѣ.